Ч. 2. Середа 17 (4) січня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Запрошенє до передплати.

З новим роком розпочав ся **двайцять другий рік** нашого видавництва: найлїпший доказ, що „Народна Часопись“ уміла здобути собі прихильність нашої суспільности. При сїй нагодї можемо ще й на то покликати ся, що „Народну Часопись“ передплачують і читають дуже радо навіть наші земляки далеко за морем аж в Америцї, а се хиба найлїпший доказ, як наша суспільність знає і уміє добре оцїнити ту прислугу, яку їй робить наша часопись. Скажемо длятого, що як доси так і на будуче буде „Народна Часопись“ трудити ся дальше в тім самім напрямі, а всї змаганя редакциї будуть стреміти до того, щоби нашій Вп. Публицї подавати як найобильнїйший і як найдобірнїйший материял не лиш із суспільного і полїтичного житя, але також із всїляких піль людского знаня. Длятого звертаємо ся до наших Вп. Передплатників і Читачів з просьбою, щоби не забували на нашу часопись, а приєднували їй прихильників в як найширших кругах.

„Народна Часопись“ буде й в новім роцї виходити під тими самими услівями що доси, а іменно:

Для **львівских передплатників** в аґентії дневників п. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9 і для **передплатників на провінциї** в ц. к. Староствах:

на цілий рік	К 4·80 с.
на пів року	„ 2·40 „
на чверть року	„ 1·20 „
місячно	„ —·40 „

поодиноке число 2 с.

Для передплатників в нашій Адміністрациї ул. Чарнецкого ч. 10, II. поверх, котрі хотять, щоби їм висилати **безпосередно почтою**:

на цілий рік	К 10·80 с.
на пів року	„ 5·40 „
на чверть року	„ 2·70 „
місячно	„ —·90 „

поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Новий кабінет у Франциї. — Вибори в Нїмеччинї. — Ворохобня в Хінї.

Кабінетна криза, яка вибухла у Франциї з причини марокканьскої справи, вже полагоджена. Поанкаре, який одержав порученє утвореня нового кабінету, зложив его вчера і предложив лїсту членів кабінету президентови, який єї приймив. В новім кабінетї Поанкаре сам обняв президию і заграничні справи, Бріян віцепрезидентуру в мінїстерскій радї і мінїстерство справедливости, Стеґ внутрішні справи, Діпії публичні роботи, Делькасе маринарку, Мільран мінїстерство війни, Кльоц фінанси, Лєбрен кольонії, Пам рільництво, Буржуа мінїстерство працї, Давід торговлю і Ґіздо просьвіту.

Найважнїйша річ при полагодженю кабінетної кризи то, що портфель заграничних справ дістав ся в руки Поанкаре, чоловіка, що буде уникати полїтичних крайностий. Для напряму нового правительства характеристиче також те, що мінїстерство справедливости поручено Бріянови, котрий надає також новому мінїстерству специяльної закраски. Бріян був, як звістно, першим социялїстичним президентом мінїстрів у Франциї і займав сей уряд від

2)

ЗАПИСНИК БОЖЕВІЛЬНОГО.

(Оповіданє В. Кабеля).

(Дальше).

— Щож ти скажеш на то посланиє Кодрінґтена? — спитав відтак невеселий Капудан-бей. — Ти прецї певно підслухував! — додав він відтак глумливо.

— Не підслухав, а таки все чув, бо я там побіч писав звіт для падишаха, а той Анґлієць досить голосно говорив! — відповів горбатий без найменшої покірности, а скорше трохи подразнений і заложивши байдужно довгі руки одна за другу на грудех. Він то вже знав ся на тім, як обходити ся зі своїм паном.

А бей зачав зараз піддобрювати ся єму.— Ти прецї знаєш, Юссуфе, що я не маю нїякої тайни перед тобою. Що ти цїкавий, то я не беру тобі зовсїм того за зле. Але мене прецї не потребуєш підслухувати! Ти прецї все довідаєш ся від мене А тепер скажи менї, що ти думаєш о нашім положеню.

Малий ніби призадумав ся. По правдї знав він вже кілька хвиль по тім, як той анґлїйский офіцир від маринарки вийшов з „Александриї“, яке має заняти становище супротив сеї грозячої катастрофи. Нїхто анї не прочував того, що він своє докладне знанє полїтичних намірів турецкого правительства, яке завдячував головно добродушности свого пана, використував від многих лїт ще й в инший спосіб. Єму сподобала ся була тота небезпечна забавка, яка єму дозволила була вже кілька разів мішати ся в поправляючий спосіб в дїла всесьвітної історії і він хотів також і тепер, відповідно тим інструкциям, в які заосмотрювала его держава, котрій він служив, по можности недопустити до вибуху ворожнечі межи союзними державами а Туреччиною.

Отже приступивши ще о один крок близше до бея, котрий нетерпеливо споглядав на него, сказав рішучо: Я остерігав завсїгди від того, щоби не давати европейским державам нагоди мішати ся в наші відносини. Коли наша війна против ворохобничих Греків викликувала в західних краях щораз більше обуренє, коли королї й учені почали роздувати одушевленє для Греків, так, що то зачало проявляти ся не лиш щедрими запомогами в грошех, то я вже видів, що тото так зване дїло помочи держав европейских висуває ся наперед мов би якась грізна мара. Они то називають дїлом помочи! Поправдї дожидають они лиш тої хвилї, коли би могли знову відорвати бодай один кусник з держави султана і ще більше ослабити силу колись так грізного велита. А ту нагоду подав їм тепер Ібрагім-паша! Я кріпко переконаний, що коли він до завтра полудня не вишле на анґлїйский корабель фляґовий достаточної заяви, то за нашє нарушенє роз'єму дістанемо немилу памятку в видї кількохсот добре вицїлених вистрілів з пушок.

Бей наляканий випростував ся. — Отже ти гадаєш таки направду, що они не будуть жартувати?

— А хибаж я був коли злим пророком? — сказав на то Юссуф і здвигнув плечима. — Що тепер буде, знаю дуже докладно, бо знаю зухвалу легкодушність паші. Він на поставлене єму ультіматум уложить свою відповідь в таку форму, що союзні держави не вдоволять ся нею а тодї будемо завтра мати борбу. Фльота неприятеля перевисшає під кождим взглядом нашу, отже не може бути й сумнїву, чим тота борба закінчить ся. Але тота поражка позбавить султана і Грециї а тодї всї ті жертви в грошех і людех будуть надаремні!

Капудан бей схопив ся і занепокоєний зачав ходити по просторій каютї. Майнерт споглядав тепер на него такими очима, що в них можна було виразно добачити глумливе малованенє.

Єго пан того не видів. Але журба о добро вітчини заставляла бея так неспокійно похожати по каютї. Єго захланні гадки придумували лиш спосіб, в який міг би він як найлїпше забезпечити призбирані скарби.

Наконець, видко, на щось вже рішив ся. Він станув перед своїм вірником і сказав придушеним голосом: Правду кажеш, Юссуфе!

липня 1909 до лютого 1911 р. В 1906 р. вступив був як міністер просьвіти до кабінету Саріена і попирав енерґічно справу відлученя церкви від держави. Уступив з президентури кабінету через своє становище супротив зелізничого страйку, яке викликало велике невдоволенє серед парляментарної лївиці. Буржуа був уже також за кількома наворотами міністром ріжних ресортів і відомий зі своєї публїцистичної діяльности. Новий міністер фінансів Лукіян Кльоц є з фаху адвокатом і дав ся пізнати як визначний парляментарист. Жан Дїпії, міністер публичних робіт, є властителем винниць. Видаючи найбільше розповсюднений републиканьский дневник Petit Parisien, заняв в париській праці першорядне місце. Був свого часу міністром рільництва і торговлї. Поворот Делькассе назад на становище міністра маринарки, на якім хотів довести до війни, міг би викликати занепокоєнє, якби не те, що загранична полїтика буде спочивати в руках такого рішучого прихильника мира, як Поанкаре.

Новий кабінет представить ся палатї послів нинї дня 16 с. м. При тій нагоді предложить свою проґраму, в якій — як доносять з Парижа телеґрафічно — буде зазначена потреба як найскоршого полагодженя нїмецко-француской умови та утревалення мирного відношеня до Нїмеччини і инших держав.

Вислїд виборів до нїмецкого парляменту такий, що вибрано 212 послів, а в 185 округах прийде до тїснїйших виборів. На перший погляд здавало ся, що дотеперішні вибори зазначили ся побідою реакциї, бо до неї належить 138 доси вибраних послів, між ними самих 88 центровців, дальше 27 консерватистів, 5 свобідних консерватистів, 4 аґрариів і 15 Поляків, котрі стануть складовою частию правицї. З лївицї побідила лише социяльна демократия. В давнім парляментї она мала лише 53 послів, дня 12 с. м. вибрано дефінїтивно 66 социяльних демократів, а в 113 округах приходять до тїснїйших виборів. На дїлї дотеперішний результат виборів не дуже змінив відношене сил в нїмецкім парляментї, в якім дальше полишить ся консервативна більшість а опозиция лишить ся меншостию. Ріжниця між дотеперішним а будучим складом парляменту буде лише в тім, що серед опозициї буде 30 або 40 социялїстичних послів більше а о стільки менше послів лїберальних і поступових.

О скілько можна змірковати з висліду першого дня виборів і з укладу при тїснїйших виборах, сторонництва більшости — оба консервативні і католицке центрум — вернуть до парляменту в дотеперішній силї. Консервативсти доси не потерпіли ніякої втрати і з тїснїйших виборів певно уратують загрожені свої мандати. Центрум також показало ся сильним, яким є від кількадесятьох лїт. За те цїлковитий погром потерпіли обі міщаньскі лїберальні ґрупи: національні лїберали і поступовцї. Виступили они до виборчої кампаниї з великим розмахом, щоби зломити дотеперішну реакцийну більшість а програли бій на цїлій лїнії. Консерватистам і центровцям не відобрали анї одного мандату а самі утратили їх більше як 20 в хосен своїх социялїстичних союзників. Социяльні демократи здобули вже 66 мандатів а при тїснїйших виборах дійдуть певно до значного числа 90. Отже не лише придбали назад всї мандати, утрачені перед пяти роками (мали тодї 83 мандати), але крім того здобудуть ще ряд дальших.

Взагалї на підставі першого висліду виборів можна ствердити побіду двох найскрайнїйших ґруп, подібно як в Австриї: сторонництв консервативних і социяльних демократів.

Нїмецкі часописи застановляють ся над причиною так великого зросту социялїстичних мандатів і поясняють єї не так зростом социялїстичної орґанїзациї, як радше загальним невдоволенєм, яке запанувало тепер в нїмецкій державі. Дорожня, невдоволенє з заграничної полїтики, яка грозить безнастанно марою війни, зволїканє реформи до пруского сойму і богато инших публичних справ зложились на загальне невдоволенє з істнуючого ладу і заставили многих невдоволених голосувати на социялїстичних кандидатів, хотяй самі не є социялїстами.

Після телеґрами з Пекіну, збори Манджурів з усїх суспільних верств порішили, що уступленє династиї є конечне для охорони краю перед цїлковитим неладом. Войска Манджурів і їх населенє в Пекінї постановили получити ся з хіньским народом. Позаяк цїсарева вдова згодила ся вже на уступленє, просила лиш Юаншікая, аби постарав ся о скільки можности о як найлїпше забезпеченє биту для неї і сина.

Новинки.

Львів, 16 сїчня 1912.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував першими прокураторами державними радників суду краєвого у Львові: Тад. Закршевского для Золочева і Володим. Русина для Коломиї. — П. Міністер справедливости іменував контрольора вязниці суду краєв. в Кракові Юл. Гільврайнора управителем вязниці суду окружного в Станиславові. — Пан Намістник іменував підофіцира Льва Кайдана канцелїстом полїциї в етатї дирекциї полїциї у Львові.

— **З зелїзниці.** З причини заметелий снїгових здержано рух на шляхах зелїзничих Палагичі-Товмач і Надвірняньске передмісте в Коломиї а Шепарівці-Княждвір.

— **Засуспендованє сьвященика.** Перемиска консистория засуспендовала о. Йосифа Винницкого пароха в Ролеві.

— **Морози і снїги.** У Львові мороз, хоч і не великий, не попускає; нинї досьвіта було 12 степенів морозу. Зато сипле нинї від досьвіта снїгом так, що місцями на улицях вся комунїкация спинена; улиці формально засипані снїгом. На Українї впали такі снїги, що в многих сторонах крім робітників треба ще було ужити і войска, щоби розкопати зелїзниці. Поїзди курсують тепер межи високими стїнами снїгу. З Будапешту доносять: В наслїдок морозу Дунай і побічні притоки позамерзали. Пароплави, що курсують по Дунаю, пере-

Ібраґім-паша не хоче видїти небезпечности. Надармо промавляв єму нинї знов до розуму. Він не вірить в то, що ультіматум поставлене рішучо, не на жарти; він уважає єго лиш за погрозу, котра позістане для нас без наслїдків. А я мушу слухати єго приказів і завтра рано післати одного з моїх офіцирів до Сер Кодрінґтена з вістию, що письма того не можна було паші доставити, бо він тимчасом переніс свою головну кватиру і не можна так борзо дістати ся до неї. Ібраґім гадає, що в той спосіб здурить союзну фльоту.

Горбатий усьміхнув ся на то з досади. — Він гадає, що хитрий Анґлїєць повірить в такі викрути! Він дасть нам відповідь своїми пушками!

Бей приступив тепер ще близше до Юссуфа і шепнув до него: А коли прийде до морскої битви а при тім сей корабель затоплять, то всї богатства в золотї і дорогих каменях, з котрих часть і тобі належить ся, підуть на дно наваринського заливу, звідки їх ніякий чоловік не видобуде отже, й той з нас, котрий би ще пережив завтрішний день. Чи не було би лїпше, як би ми приготовили ся на всякий случай?

Майнерт глянув многозначно на бея і притакнув.

*

В годину пізнїйше відчалила від „Александриї“ лодка, в котрій крім чотирох веслярів сидїло ще лиш двох людий позавиваних в широкі плащі. Она поплила просто до берега а відтак вздовж него аж до висуненої найдальше на полудне точки пристани, де темні мури і башти великого форту, замикаючого пристань, підимали ся мов якась шпиляста гора до нічного неба. Тут, може на яких двіста метрів від найблизшої башти, лодка причалила до берега. Веслярі винесли на беріг якийсь предмет, що не мав ніякої форми а був завинений в ту шкіряну покриву, якою покривало ся пушки, помогли закутаним висісти на беріг а відтак відчалили знов від берега.

Коли вже не чути було хлюпаня весел, ті оба постояли ще хвильку, не рушаючись, розглянули ся обачно довкола і стали надслухувати серед ночи. Але всюди довкола було тихо. Одинокий шелест робили ще лиш малі филї, що з тиха били об береги і відбиваючись котили ся вздовж берегів мов сичачі змиї. Відтак більший з тих двох розгорнув на собі плащ, поправив пістолети за поясом і шепнув до свого товариша: До роботи, Юссуфе! За дві години прийдуть знову, щоби нас забрати, аж до того часу все мусить бути готове!

Они підняли з землї той якийсь, як здавало ся, досить тяжкий пакунок і зайшли в густий оливний гай, що вкривав лагідно спадаюче побережне узбіче.

*

Тої ночи з 19. на 20. жовтня 1827 стояв прикорений в затишній наварійскій пристани одинокий великий корабель купецкий, званий в тодїшних часах по анґлійски „Кліппер“, по котрого острій будові і множестві вітрил та линв міг кождий мореплавець зараз на перший погляд пізнати, що то скороплавець. На нїм був вивішений гамбурґский стяг а на заднім кінци була богато позолочувана фіґура представляюча цїсаря Барбароссу, від котрого і корабель сей прибрав собі свою назву. Коло поруча з правого боку стояло двох мужчин, котрі своїми нічними дальновидами пильно споглядали на корабель „Александрия“, що стояв перед ними на яких пятьсот метрів далеко.

Один з них відложив тепер дальновид і відозвав ся невдоволений: Час давно вже минув. Коли Майперт не дав нам ніякого знаку, то можемо припускати, що за той час не стало ся нічо важного, хоч тота вечірна гостина Анґлїйця у Капудан-бея дає досить до мисленя.

— Будьте раді, що синїй сиґнал нинї не сьвитив ся! — сказав на то тамтой другий жартобливо. Як би не то, то вам би прийшло ся нинї знову взяти ся до того небезпечного плаваня.

Елястична стать молодого керманича випростувала ся рівнїсенько. — Турки то сплюхи, пане Веґенер! Коли мене доси не добачили, то й дальше недобачать. А остаточно — щож може менї стати ся? Піду як риба під воду і заким они ставлять свою стару мускету до стріляня, то я вже давно щезну їм з очий.

Ви забуваєте, любий Рідлїнґу — напоминав старший розважно, що ваше відкрите може також і для нашого союзника мати дуже небезпечні наслїдки. Хоч і Йосифови Майнертови удавало ся довгі лїта щасливо подавати нам цїнні вісти, то все-таки — ну, ви знаєте прецї ту приповідку о збанку, що ходить по воду! — а той послїдний хід для того малого чоловічка був би на шибеницю. Добрі орічитальцї дуже скорі до вішаня.

— О, наш Юссуф то хитрий чоловічок. Він би вже витягнув свою велику голову із зашморка в стричку! — сказав керманич і усьміхнув ся. Він вже нераз водив за ніс свого хлїбодавця.

(Дальше буде).

везено в безпечне місце. В Будапешті було вчера … степ., а в Мармароскім Сиготі аж 29 степенів морозу. Подібно сильні морози настали і в північній Америці.

— **Дотепний кримінальник.** „Słowo Polskie“ розповідає про слідуючу подію: Один з аґентів львівскої поліциї ідучи слідом за якоюсь злодійскою ватагою, зайшов аж в сторони Замарстинова і шукаючи там злодіїв зайшов до якогось шинку, де побачив добре знаного єму злодія, караного вже кілька разів; але що єго вже від довшого часу не арештовано, то аґент хотів собі єго позискати на свого вірника і при єго помочи вишукувати злодіїв. Отже підійшов до него і завів з ним дуже щиру розмову. По довшій розмові кримінальник зміркував, о що розходить ся і сказав до аґента: От не завертайте мені голови, пане інспектор, бо я знаю, о що вам розходить ся. Ви би хотіли, щоби я вам показав де злодії а то бачите, далеко іти а я голоден і змерз, від рана нічого не їв, бо о честний заробок трудно а красти і встид і невільно.

Аґент почувши таку бесіду аж зрадів гадаючи, що єму удасть ся позискати собі на вірника того кримінальника. Отже запросив єго на вечеру, заплатив горівки, ковбаси з капустою і дві скляники пива, а кримінальник попоївши собі і напившись відозвав ся до аґента: Ну, тепер вам покажу. Ходім!“ І пішли. Кримінальник завів аґента аж на ул. Казимирівску, показав єму тут на вікна кріміналу і усьміхаючись злобно показав пальцем на закратовані вікна і сказав: Он там злодії, пане інспектор! — а відтак поклонив ся чемно і щез серед темноти, заким ще аґент мав час стямити ся, що кримінальник так збиточливо зажартував собі з него.

— **Кровава борба з розбишаком у Львові.** Львівска поліция пошукувала вже від довшого часу за Владиславом Бялоньом, одним з тих розбишаків, що зухвалими вломами і розбишацкими нападами непокоїли жителів Львова. Кількох з них сидить вже в арешті, а найнебезпечнійшого з них Бялоня, не могла поліция вислідити мимо того, що довідала ся від своїх конфідентів, що він перебуває у Львові. Бялонь допустив ся свого часу нападу на конціпіста поліциї п. Кандяка на горі траченя; до спілки з Ґанічом влому до камениці п. п. Борковских при ул. Длуґоша, де убили сторожа Беняша а другого, каменярского робітника, постріляли так, що той в кілька днів помер; до спілки з Ґуралевичом і Охендушком допустив ся влому до вертгаймівскої каси Якова Шпера при ул. Коперника; наконець пошукувала єго замарстинівска жандармерия також за влом.

Товаришів Бялоня — як сказано — вже давно арештовано а Бялонь, знаний між своїми товаришами під назвиском Берези, аж до послідної хвилі умів так зручно укривати ся, що поліция не могла єго вислідити. Вчера вечером одержала поліция довірочне донесене, що Бялонь мешкає на Брандштеттерівці (за городецкою рогачкою ч. 206) у друкаря Михайла Шопского. Комісар поліциї п. Пісарский взяв собі зараз до помочи найздібнійших аґентів: Куранта, Янклєвича і Зайнфельда та кількох вояків поліцийних і вибрав ся з ними в похід. Кождий з них ішов окремо, аж всі зійшли ся коло згаданого дому не звертаючи на себе уваги. Дім Шопского єсть обведений штахетами а до города припирає зараз лісок. Отже само вже місце було догідне до втечі і длятого комісар і аґенти мусїли дуже осторожно поступати.

Підійшовши під штахети, побачили ще в хаті сьвітло. Аґент Курант перелїз через штахети та заглянув крізь вікно до хати. Тут побачив якогось мужчину сидячого на постели і читаючого книжку. Був то якраз Бялонь. Курант вернувши до своїх, заохочував їх, щоби зараз приступили до арештованя. Тимчасом сьвітло в хаті згасло, знак що всї полягали спати.

По якійсь хвили комісар Пісарский з аґентами підсунулись під хату і обсадили двері і вікна. Ком. Пісарский станув під вікном від улиці, держачи револьвер в руці, а Курант, щоби спонукати отворене дверий, став кричати з цілої сили: Ґвалту! Горить! Всюди, ратуйте!

На той крик властитель дому Шопский отворив двері і вийшов. Тоді аґент Зайнфельд вхопив єго за руки і спитав, чи в хаті єсть ще якийсь другий мужчина. Аґент Курант не зважаючи на ніщо, вбіг до хати, а побачивши тут в темноті Бялоня, котрий вже був схопив ся з постели, звалив єго на постіль і колінами вкляк на него. В тій хвили Бялонь, котрий вже перед тим вхопив був свій бравнінґ, стрілив ним до Куранта, так, що поцілив єго близько серця. В тій хвили стрілив і Курант та зранив Бялоня в лівий бік понисше жолудка. На то надбіг Янклевич і кинув ся на Бялоня. Курант мав ще на стілько сили, що сказав до Янклевича: „Стережись, в правій руцї револьвер!“ — і сконав!

Бялонь стрілив ще кілька разів до Янклевича і був би може й єго застрілив або бодай тяжко зранив, як би не то, що гільза з першого набою не вилетіла з револьвера і Бялонь не міг нічого вдіяти. Янклевич вхопив єго за руку і викрутив так, що Бялонь не міг боронити ся а відтак ще й вхопив єго за горло та став душити. На то надбіг Зайнфельд і обом удало ся зраненого Бяльоня звязати. Все то діяло ся на потемки. Коли опісля засьвітили сьвітло, побачили, що Курант вже не жиє. Завізвано зараз стацию ратункову а лікар дижурний сконстатував смерть Куранта. Бялоня, котрого рана не єсть небезпечна, по заосмотреню, відставлено до шпиталю вязничного, а тіло Куранта полишено на місци аж до прибутя судової комісиї, котра мала нині рано явити ся.

Шопского відставлено на поліцию, де комісар Лисаковский переслухував єго до пізної ночи. Має ще бути арештована і жінка Шопского. При ревізиї в хаті Шопского знайдено в кишени одіня Бялоня полярес з невеликою сумою, два витрихи, свердел та кілька острих набоїв пістолетових.

Нещаслива жертва тої кровавої борби з розбишаком, Курант, був управителем поліцийної експозитури при ул. сьв. Софії і належав до найздібнійших аґентів поліцийних а єго специяльностию було слїджене вломників і опришків.

Покійник був вдівцем і перед роком стратив в траґічний спосіб сина, котрий вмер внаслїдок того, що другий хлопець, коли вийшли з ґімназиї, вбив єму крізь ухо ручку від пера так глубоко, що відломок з неї застряг аж в мозку і спричинив смерть. Бл. п. Курант удержував сестру і єї доньку, котрі тепер позістали без всякої помочи і опіки. Сестра як колиб прочувала нещасте, бо просила вчера брата, щоби не ішов на ніяку облаву. Она оповідає, що мала сон, в котрім виділа брата застріленого опришком.

— **На школи Руск. Тов. Педаґоґічного.** Потреби нашого рідного приватного шкільництва ростуть з кождим роком, з кождим днем — тож і з кождим днем виринає конечність придумувати нові жерела доходів на удержане тих десяток рідних заведень виховавчо наукових, де сотки нашої молодіжи обого пола побирають науку у своїй рідній мові. Датки жертволюбивих одиниць дальше вже не вистарчати муть, бо крім чисто просьвітних товариств ще й инші, також культуральні орґанізациї вимагають нашої підмоги, не згадуючи про орґанізациї політичні. Але побіч датків, які свідомі патриоти шлють на рідні школи чи то при якій нагоді, чи за сталими заявами, є ще в нас деякі невизискані фонди, котрі неоден без ніякої втрати для себе міг би легко відступити на цїли приватного нашого шкільництва. Маємо на думці відсотки (дивіденди) від удїлів, які многі з наших людий навіть менше заможних мають в ріжних товариствах, де зложили їх не так для власної матеріяльної користи, а радше для моральної піддержки дотичного уділового стоваришеня. Відсотки від таких удїлів дописують кредитові чи уділові товариства рік річно до капіталу, а властитель (очивидно дрібних удїлів) звичайно і не зголошує ся по них і по конець свого житя. А чи не гарно і пожиточно оно булоб, як би посїдачі таких дрібних удїлів зголосили карткою до уділової інституциї: „Відсотки від мого удїлу, припадаючі на мене за рік 1911, прошу відписати на річ Руского Тов-а Педаґоґічного“. Кредитове чи уділове стоваришене ощадилоб собі труду з дописуванєм дрібних квот до дрібних уділів, бо могли би всї відступлені відсотки кількадесяти осіб переслати сумарично Р. Т. П. — а Руске Товариство Педаґоґічне зискало би в сей спосіб доволї значну квоту на удержане своїх шкіл і поширене акциї приватного шкільництва і на провинцию. — Отсей проєкт піддаємо під розвагу українській громаді і сподїємо ся, що на добре і хосенне діло найдуть ся і щирі люди і школи Р. Т. П. дістануть таки свою дивіденту з капіталу громадяньскої сьвідомости і жертволюбивости. — *Від виділу Руского Товариства Педаґоґічного.*

Телеґрами.

Константинополь 16 січня. В комісиї сенату більшість належить до партиї Молодотурків. В виду того сподївають ся узискати скоро розвязане парляменту. Межи иншими ходить чутка, що декрет в справі розвязаня палати єсть вже підписаний. Після иншої чутки Гільмі-паша обійме на разї лиш теку справ внутрішних.

Константинополь 16 січня. Зачувати, що до кабінетової канцеляриї султана і до великого везира наспіли депеші від 195 нотаблїв Трістини з загроженєм, що на случай розвязаня палати вибухне ворохобня.

Пекін 16 січня. Конференциї в справі абдикациї династиї манджурскої ведуть ся дальше. Всїлякі проводирі Манджурів настають на трон, щоби абдикував, позістав однак в Пекіні. Хінцї знов заявляють, що абдикация буде без вартости, скоро цїсарский двір не винесе ся з Пекіну. Роз'єм став ся тепер фікцийним. Вутінґфанґ скидає з себе дальше одвічальність за военну акцию революціоністів. Душене розрухів цїсарским войском прибирає характер війни.

Льондон 16 січня. До „Morning Post“ доносять з Шанґаю під датою 15 с. м.: Члени виправи революціоністів вийшли в Шантунґу на беріг і обсадили Тинґ-чоу.

Вашінґтон 16 січня. Американьский кружляк „Маріленд“ одержав приказ відплисти з Гонолюлю до Ґваякіль в Еквадорі в цїли охорони інтересів чужинців. Також і вуглевий корабель „Прометей“ відпливе з Сан Франціско до Ґваякіль.

Надіслане.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.